

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **R. T.**
zastoupen daňovým poradcem TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář,
s. r. o.
sídlem Jiráskova 1284, 755 01 Vsetín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2020 č. j. 15993/20/5200-10423-709175

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 28. 4. 2020 č. j. 15993/20/5200-10423-709175, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16 342 Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám daňového poradce TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář, s. r. o., sídlem Jiráskova 1284, 755 01 Vsetín.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 29. 6. 2020 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 19. 2. 2019, č. j. 564355/19/3200-11420-802540 a č. j. 564356/19/3200-11420-802540. Prvostupňovými rozhodnutími byla vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 a 2012 ve výši 183 405 Kč, resp. 113 730 Kč.
2. Žalobce rekapituloval, že správce daně u něj zahájil dne 11. 3. 2013 daňovou kontrolu na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 a dne 26. 8. 2013 za zdaňovací období roku 2012. V průběhu daňové kontroly byl prověřován daňový základ žalobce vykázaný v daňovém přiznání, neboť žalobce nepodal za roky 2011 a 2012 včas daňové přiznání k dani z příjmů. Teprve dne 26. 8. 2013, po zahájení daňové kontroly, podal žalobce tzv. „nulová“ daňová přiznání za obě zdaňovací období. Výsledkem daňové kontroly bylo, že správce daně doměřil žalobci daň z příjmů, jelikož podle správce daně žalobce nepřiznal příjmy plynoucí ze samostatné činnosti ve smyslu § 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“). Proti dodatečným platebním výměrům podal žalobce odvolání, na podkladě něhož žalovaný dodatečné platební výměry zrušil a řízení zastavil podle § 116 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Následně žalovaný vydal rozhodnutí, kterými nařídil přezkumné řízení vůči dodatečným platebním výměrům. Žalovaný tyto výměry svým předchozím rozhodnutím zrušil, tato rozhodnutí tedy pozbyla účinků podle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu, je třeba na ně pohlížet jako na rozhodnutí, která nebyla vydána a neměla účinky ke správě daní. Žalobce tak má za to, že došlo k prekluzi práva stanovit daň.
3. Žalobce dále zdůraznil, že ne každá platba na bankovní účet či transakce může být považována bezpodmínečně za příjem. Jako příjem může být svou povahou posouzen pouze ten, který se mohl reálně projevit ve sféře dispozice daňového subjektu, mohl jím být využit a mohlo se jednat zároveň o navýšení jeho majetku; k tomu žalobce odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 2 Afs 5/2011-67.
4. Žalobce byl až v napadeném rozhodnutí seznámen se skutečností, že příjmy žalobce ve smyslu § 7 ZDP plynoucích od společnosti Partners, M&M reality a GARANZIA nebyly zahrnuty do daňového základu společnosti Rosa invest group s. r. o. Žalovaný opomíjí, že na dosažené příjmy musel žalobce vynaložit určité výdaje.
5. Ve věci prokázání příjmů tíží prvotně důkazní břemeno žalovaného, přičemž jak on, tak správce daně svá tvrzení neprokázali tak, aby o nich byly důvodné pochybnosti.
6. To tvrdil žalobce také ve vztahu k příjmům podle § 10 ZDP, kdy správce daně své závěry opřel pouze o formální důkazní prostředky a většinu zjištěných skutečností dovozuje na základě svých úvah bez faktického prokázání tvrzení.

7. Dále žalobce poukázal na to, že v jeho případě dochází ke zdanění jednoho příjmu dvakrát, a to jak u obchodní korporace Rosa invest, tak u žalobce.
8. Námitka žalobce směřovala také do postupu správce daně při zjišťování skutečností týkajících se plateb od A. M., J. P. a T. a D. H. A. M. nebyla nikdy ve věci vyslechnuta. V případě plateb od T. a D. H. založil správce daně i žalovaný své úvahy na tom, že u plateb jsou uváděny variabilní symboly, což v praxi představuje odkaz na číslo dokladu, jehož se platba týká. Tyto doklady však již daňové orgány nijak neidentifikují. V případě plateb od J. P. žalobce zjistil, že při místním šetření odpovídal na dotazy správce daně J. P. starší a uváděl okolnosti plateb týkajících se jeho syna. Namítl, že se jedná o tzv. skrytý výslech svědka; nejedná se o svědeckou výpověď přímo dotčené osoby. Navíc, uvedenému výslechu nebyl ani žalobce přítomen, ač ex lege být měl. Jestliže pak správce daně nevyslechl svědka J. P., nemohl dostatečně zjistit skutkový stav a neunesl své důkazní břemeno. To správce daně neunesl ani ve věci prokázání příjmů z nákupů v Makru.
9. Žalobce také argumentoval stran přírůstků na svých účtech, když zopakoval, že ke vkladům na účty předložil správci daně tabulku, uvedl, odkud získal vkládané finanční prostředky. Např. ve vztahu k prostředkům, které měl žalobce získat od tchýně, pí. I. V. tvrdil, že mu tato v letech 2008-2010 opakovaně půjčila finanční prostředky. Správce daně se však uvedeným nedostatečně zabýval, když opomněl období cca 6 let, která uplynula mezi danou skutečností a svědeckou výpovědí. Žalovaný opomněl, že značná část příjmů, které byly vkládány na účty žalobce, pocházela z roku 2010, tudíž žalovaný daní příjmy z roku 2010 fakticky žalobci 2x. Nebylo relevantně zjištěno, že by se jednalo o zdanitelné příjmy.
10. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Připomněl, že pokud žalovaný svým rozhodnutím ze dne 19. 11. 2018 zrušil dodatečné platební výměry a zastavil řízení, učinil tak z důvodu, že tyto platební výměry byly vydány na základě vyměřovacího řízení, nikoli řízení doměřovacího. V rámci následného přezkumného řízení byly přezkoumány konkludentní platební výměry ze dne 27. 8. 2013 a tyto byly změněny (rozhodnutí byla žalobci doručena dne 21. 2. 2019). Zahájení přezkumného řízení, stejně jako oznámení rozhodnutí o změně konkludentních platebních výměrů mají vliv na plynutí lhůt pro stanovení daně. Žalovaný tak neshledal důvodnou námitku prekluze práva stanovit daň. Věcně se žalovaný vyjádřil v souladu s obsahem napadeného rozhodnutí, které považuje za přezkoumatelné.

Zjištění z obsahu správních spisů

11. Z obsahu správních spisů soud pro účely soudního přezkumu zjistil, že dne 11. 3. 2013 byla u žalobce zahájena daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011. Dne 6. 8. 2013 byl žalobce vyzván správcem daně k podání přiznání daně z příjmů za zdaňovací období roku 2011 a zároveň také roku 2012. V náhradní lhůtě žalobce daňová přiznání nepodal. Dne 26. 8. 2013 zahájil správce daně u žalobce daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012, přičemž žalobce při zahájení této kontroly uvedl, že uvedeného dne podává daňové přiznání za roky 2011 a 2012. Téhož dne žalobce skutečně daňová přiznání podal a uvedl v nich nulové hodnoty příjmů podléhající zdanění. Uvedená podání správce daně posoudil jako formálně bezvadná a před ukončením zahájené daňové kontroly je platebními výměry ze dne 27. 8. 2013 konkludentně vyměřil, a to nulovou daň za obě zdaňovací období. Následně správce daně vedl daňovou kontrolu, kterou ukončil zprávou o daňové kontrole, na základě které dne 4. 10. 2017 doměřil daň za zdaňovací období roku 2011 ve výši 122 400 Kč a stanovil penále

z doměřené daně ve výši 24 480 Kč a za zdaňovací období roku 2012 ve výši 113 730 Kč a stanovil penále ve výši 22 746 Kč.

12. Proti citovaným dodatečným platebním výměrům si žalobce podal odvolání, na podkladě kterého žalovaný svým rozhodnutím ze dne 19. 11. 2018 oba dodatečné platební výměry zrušil z důvodu vad řízení, když platební výměry byly vydány na základě vyměřovacího řízení, přičemž však ve vyměřovacím řízení již byly platební výměry vydány dne 27. 8. 2013.
13. Následně žalovaný shledal z moci úřední podmínky pro nápravu vad uvedených platebních výměrů za roky 2011 a 2012 a rozhodnutím o přezkoumání ze dne 19. 11. 2018 nařídil správci daně, aby v rámci přezkumného řízení vedeného podle § 123 odst. 5 daňového řádu vydané platební výměry ze dne 27. 8. 2013 změnil tak, aby jimi byla vyměřena daň za jednotlivá zdaňovací období podle výsledku kontrolního zjištění se zohledněním daňového přiznání. V návaznosti na uvedené správce daně uvedené platební výměry přezkoumal a rozhodnutími o výsledku přezkoumání ze dne 19. 2. 2019 změnil platební výměry za zdaňovací období roku 2011 tak, že vyměřil daň ve výši 183 405 Kč a za rok 2012 ve výši 113 730 Kč. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání, o nichž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s § 51 s. ř. s.
15. Nejprve se krajský soud zabýval žalobcem vznesenou námitkou uplynutí lhůty pro stanovení daně a neshledal ji důvodnou. Žalobce se předně mýlí, dovozuje-li v žalobě, že rozhodnutími žalovaného ze dne 19. 11. 2018, kterými bylo nařízeno přezkoumání platebních výměrů, nařídil žalovaný přezkum dodatečných platebních výměrů ze dne 4. 10. 2017. Z obsahu spisu a z uvedených rozhodnutí je totiž zřejmé, že žalovaný dne 19. 11. 2018 jednak svými rozhodnutími zrušil dodatečné platební výměry ze dne 4. 10. 2017 a jednak nařídil přezkum platebních výměrů ze dne 27. 8. 2013. Tento procesní postup shledává krajský soud s ohledem na v řízení nastalou procesní situaci zcela v souladu se zákonem a nelze mu optikou žalobních bodů nic vytknout. Pokud pak snad žalobce dovozuje, že došlo-li ke zrušení dodatečných platebních výměrů, nelze přiznat doručení dodatečných platebních výměrů žalobci účinky podle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu, neboť platební výměry byly nezákonné, nelze s ním souhlasit. Podobné úvahy totiž již odmítl Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 16. 11. 2016, č. j. 7 Afs 156/2016 – 59 a ze dne 7. 2. 2018, č. j. 2 Afs 239/2017 – 29. Ve druhém z citovaných rozhodnutí Nejvyšší správní soud připustil výjimku pro případ, že by předmětný úkon správce daně byl toliko formální a vydaný pouze nebo převážně za účelem prodloužení lhůty pro stanovení daně, což zjevně není tento případ. Nelze tedy přisvědčit argumentaci, ústící v zřejmý závěr, že pouze zákonné rozhodnutí může být úkonem ve smyslu § 148 odst. 2 daňového řádu a prodloužit lhůtu ke stanovení daně.

16. Krajský soud přitom shledal, že s ohledem na úkony správce daně a žalobce v průběhu řízení (oznámení výzvy k podání daňového přiznání, následné podání daňového přiznání žalobcem, zahájení daňové kontroly, oznámení rozhodnutí o stanovení daně dodatečnými platebními výměry, oznámení rozhodnutí v přezkumném řízení, oznámení napadeného rozhodnutí, podání žaloby, jakož i odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní) nedošlo v projednávané věci k uplynutí lhůty ke stanovení daně.

17. Pokud se jedná o otázku důkazního břemene tížícího žalobce a správce daně, připomíná krajský soud závěry vyslovené ve věci téhož žalobce v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2021, č. j. 5 Afs 256/2020-48. V něm Nejvyšší správní soud k této otázce uvedl mimo jiné:

- Nevyplývalo - li z předloženého daňového přiznání, že by žalobce byl schopen ze svého tvrzeného příjmu generovat částky, které byly vkládány, resp. které byly připisovány na jeho bankovní účty a které mnohonásobně převýšily základ daně tvrzený v daňovém přiznání, vyvstala zcela logická otázka, zda je daňové přiznání správné a úplné. Tento správcem daně zjištěný rozpor mezi výší deklarovaných příjmů a výší vkládaných (připisovaných) částek na bankovní účty žalobce jednoznačně vedl k důvodným a vážným pochybnostem o správnosti a úplnosti daňového přiznání žalobce.

- Daňový subjekt zcela jistě nelze vyzvat k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí on sám, přičemž tuto úvahu je třeba vidět v kontextu především nálezu Ústavního soudu, sp. zn. IV. ÚS 29/05, ze dne 1. 6. 2005. Ústavní soud zde vycházel z charakteru daňového řízení, v němž stíhá daňový subjekt, na rozdíl od jiných druhů řízení, rovněž povinnost tvrzení (v podobě daňového přiznání). Důkazní břemeno se pak odvíjí od skutečností tvrzených v daňovém přiznání, resp. od skutečností, které je daňový subjekt v daňovém přiznání povinen uvést. Tento závěr Ústavního soudu vycházel z § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, dle kterého daňový subjekt prokazoval nejen skutečnosti, které tvrdí sám, ale rovněž skutečnosti, na které se povinnost tvrzení vztahovala. Uvedené stejně tak platí dle § 92 odst. 3 daňového řádu. Vznikne-li proto pochybnost o úplnosti tvrzení uváděných daňovým subjektem v daňovém přiznání, může správce daně přenést na daňový subjekt důkazní břemeno ve vztahu ke skutečnostem, které daňový subjekt sice netvrdí, ale vyvstala pochybnost o tom, že je daňový subjekt tvrdit má.

- Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Afs 15/2015 - 38, ze dne 18. 1. 2016, konstatoval, že požadavek správce daně, aby stěžovatel prokázal, zda finanční prostředky byly zdaněny, popř. nejsou předmětem daně z příjmů nebo jsou od daně z příjmů osvobozeny, je zcela legitimní. „*Ve vztahu ke stěžovatelem namítané povinnosti správce daně identifikovat povahu (titul) výplaty částky 1 343 940 Kč stěžovateli Nejvyšší správní soud opětovně zdůrazňuje, že v daňovém řízení platí zásada, že je to daňový subjekt (stěžovatel), kdo nese břemeno tvrzení ve vztahu ke své daňové povinnosti a břemeno důkazní ve vztahu k těmto tvrzením. Správce daně, žalovaný ani krajský soud nebyli povinni se vypořádat s právní identifikací příjmu ve výši 1 343 940 Kč. V posuzované věci bylo podstatné zjištění správce daně, že stěžovatel v listopadu 2007 přijal od společnosti RM FOREST částku 1 343 940 Kč a dále, že správce daně následně stěžovateli své pochybnosti ohledně zdanění předmětných finančních prostředků patřičně sdělil a osvětlil a daňovému subjektu bylo umožněno, aby jím tvrzené skutečnosti prokázal. Jestliže pak správce daně některý z důkazních prostředků, které stěžovatel na podporu svých tvrzení předložil, důvodně neosvědčil, nepřebírá tím odpovědnost za prokázání skutečného stavu věci. Námitku nesprávného posouzení otázky povinnosti správce daně*

Shodu s prvopisem potvrzuje

identifikovat, o jaký příjem se ohledně částky 1 343 940 Kč jedná, proto Nejvyšší správní soud již s ohledem na právě uvedené neshledal důvodnou.“ Obdobně viz např. rozsudky NSS ze dne 9. 6. 2016, č. j. 9 Afs 44/2016 - 40, ze dne 15. 5. 2006, č. j. 8 Afs 58/2005 - 54, ze dne 23. 3. 2007, č. j. 2 Afs 20/2006 - 90, ze dne 18. 7. 2007, č. j. 9 Afs 28/2007 - 156, ze dne 25. 7. 2008, č. j. 8 Afs 69/2007 - 62 (www.nssoud.cz). Není tudíž povinností správce daně prokazovat, že částky zjištěné na bankovních účtech žalobce byly příjmem žalobce, který podléhá dani z příjmů, resp. prokázat to, jaké dani tyto příjmy podléhají či zda jde o příjmy osvobozené či dani nepodléhající.

- Správce daně se může zcela legitimně snažit ověřit, zda prostředky na účtu žalobce byly zdaněny, případně z jakého důvodu se tak nestalo. Přestože prokázání této skutečnosti může v mnoha případech souviset s prokázáním původu prostředků, zásadní informací, kterou je daňový subjekt v daňovém řízení povinen poskytnout, je pouze moment zdanění či osvobození od daňové povinnosti. Žalobce samozřejmě mohl disponovat příjmy, které nepocházejí z jeho podnikatelské činnosti a které nepodléhají daňové povinnosti. Bylo však jeho povinností, s ohledem na správce daně jasně předestřené pochybnosti, tento fakt dostatečně osvětlit.

18. Nado, Nejvyšší správní soud současně podotkl, že pouze na základě toho, že žalobce v určitém zdaňovacím období uskutečnil např. vklady na účet, nelze ještě bez dalšího dovozovat, že vložené finanční prostředky rovněž i v tomto období získal. Aby správce daně mohl konkrétní vklady do podnikání posoudit jako příjmy za konkrétní zdaňovací období, v němž byly uskutečněny, je třeba, aby v tomto ohledu vedl důkazní řízení.
19. Z uvedených úvah krajský soud vychází i v nyní projednávané věci. Dospěl tak k závěru, že podal-li žalobce daňové přiznání, ve kterém uvedl nulové příjmy, za situace, kdy byly na účty žalobce vkládány v průběhu předmětných zdaňovacích období určité částky, měl správce daně důvodné a vážné pochybnosti o správnosti a úplnosti daňového přiznání žalobce a došlo k aktivaci jeho důkazního břemene.
20. V návaznosti na to se však soud zabýval otázkou, zda a případně do jaké míry bylo vedeno v průběhu daňového řízení dokazování mj. k tomu, zda finanční prostředky, které byly v kontrolovaných zdaňovacích obdobích vloženy na účet, žalobce také v uvedených letech získal a zda tedy tyto finanční prostředky je možné považovat za (zdanitelné) příjmy v rámci předmětných zdaňovacích období. Krajský soud se tak podrobně zabýval obsahem správních spisů, jakož i skutečnostmi, obsaženými ve zprávě o daňové kontrole, potažmo v napadeném rozhodnutí a dospěl k jednoznačnému závěru, že touto otázkou se správce daně ani žalovaný vůbec nezabývali, neboť zjevně implicitně vycházeli z toho, že finanční prostředky, které byly v letech 2011 a 2012 vloženy na účty žalobce, jsou příjmem žalobce získaným právě v uvedených zdaňovacích obdobích. Jestliže však žalobce od počátku daňového řízení, jakož i v soudním řízení správním rozporoval samotnou otázku příjmů, jež byly daňovými orgány dodatečně zdaněny, zejména pak námitkami specifikovanými v bodě [9] tohoto rozsudku, je nutné vycházet z toho, že bylo povinností správce daně a žalovaného se na prvním místě zabývat právě tím, zda finanční prostředky přičtené ve prospěch účtů žalobce byly prostředky, které lze považovat za příjmy získané žalobcem v předmětných zdaňovacích obdobích, neboť jen v tom případě je možné s nimi takto nakládat a uložit žalobci případně povinnost jejich dodatečného zdanění. K uvedeným otázkám tudíž mělo být vedeno dokazování, jak výslovně uvedl Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku.

21. Tím, že správce daně ani žalovaný dokazování tímto směrem vůbec nevedli a touto otázkou se nezabývali, porušili povinnost správně zjistit a stanovit daň ve smyslu § 1 odst. 2 daňového řádu. Z uvedeného důvodu dospěl krajský soud k tomu, že v důsledku tohoto pochybení bude nutné zásadní doplnění skutkového stavu ze strany správce daně. Totiž až po objasnění uvedené základní otázky, které z finančních prostředků žalobce lze vůbec považovat za prostředky získané v letech 2011 a 2012, bude možné činit další úkony směřující ke zjištění, které z těchto prostředků podléhají dani z příjmů a v jakém rozsahu a které případně nikoliv.
22. V té souvislosti bude dále na daňových orgánech, aby důsledně zvážily, zda v projednávaném případě je možné ještě stanovit daň dokazováním, či zda již nedojde k naplnění zákonných podmínek pro stanovení daně podle pomůcek ve smyslu § 98 daňového řádu. Takový závěr přitom nyní nemůže učinit krajský soud, neboť by jeho závěr byl s ohledem na nutnost doplnění skutkového stavu ze strany daňových orgánů zcela předčasný.
23. S ohledem na uvedené skutečnosti se soud dalšími žalobními námitkami pro nadbytečnost nezabýval.

Závěr a náklady řízení

24. Krajský soud s proto s ohledem na vyslovené závěry žalobě vyhověl a dle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. z důvodů podle § 76 odst. 1 písm. b) a s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
25. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek, včetně poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku	4 000 Kč
b) náklady právního zastoupení	
- odměna daňového poradce za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:	§ 7, § 9 odst. 4 písm. d)
1) příprava a převzetí věci	vyhl. č. 177/1996 Sb.
2) sepis žaloby	
3) žádost o přiznání odkladného účinku ze dne 24. 6. 2021	9 300 Kč
- paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při shora uvedených úkonech právní pomoci	§ 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. 900 Kč

Celkem včetně DPH 21% (vyjma soudního poplatku) 16 342 Kč

Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního

řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění k rukám daňového poradce, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 24. února 2022

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu